

De Andere Kant van het Verhaal

Dennis van Elten

Auteur: Dennis van Elten
Coverontwerp: Dennis van Elten

Cover foto: Istock

ISBN: 9789464655629

© Dennis van Elten

Uitgebracht via Brave New Books: 12-10-2022

*Voor Lucas: Jouw vader zijn is het mooiste wat er is in
mijn leven.*

Proloog: De eerste stap in een ander leven.

‘Soms moet je iets kwijt raken voordat je iets vindt’

Danny: 2019

Maart 2019, Utrecht

Het leer van de bank voelt onwennig onder mijn billen en de geur van wc verfrisser dringt mijn neus binnen. Ondanks dat ik hier al jaren kom blijven deze sensaties. Voor mij zit mijn psycholoog stoïcijns voor zich uit te staren. Achter haar hangt een groot schilderij met een vage inktvlek. Dit is mijn eerste bezoek aan weer een nieuwe psycholoog in deze praktijk, een van de vele hulpverleners die ik in een week te spreken krijg. Een half jaar geleden kreeg ik een diagnose die mijn wereld op zijn kop zette. De vrouw gaat verzitten en kijkt op haar beeldscherm. "Sorry Danny, ik moest even iets administratiefs doen." "Geen probleem," zeg ik, maar ik baal wel. Echt geïnteresseerd komt zij niet over. "Kun je iets over jezelf vertellen, waar je vandaan komt bijvoorbeeld?" Ik ga comfortabel zitten en begin te praten. "Ik ben geboren in Groningen In 1976. Mijn ouders kregen mij uit liefde, helaas mocht die liefde niet lang duren. Na mijn geboorte gingen zij uit elkaar, precies weet ik het niet meer." Terwijl ik staar naar mijn handen kijk ik op en zie ik de vrouw tegenover mij aantekeningen maken. Na een slokje water ga ik

verder. “Mijn vader is vertrokken toen ik werd geboren. Hij vond zijn eigen leven belangrijker dan dat van mij. Mijn moeder is nog jaren erg verdrietig geweest, wat overging in een verbitterde levenshouding.” Het verhaal rolt over mijn tong alsof ik het als een routine opdreun. Er is geen emotie in mijn woorden te vinden. Mijn psycholoog kijkt mij aan. “Wat doet dit met je?” Even moet ik nadenken. “Ik baal enorm, zelfs boosheid borrelt in mij op.” “Mijn hele leven heb ik de drang gehad om hem te leren kennen maar hij is nergens te vinden.” Onbewust maak ik vuisten waarbij mijn knokkels wit worden. Diep van binnen breekt er iets in mij. Een beklemmend gevoel overvalt mij. Daarna voel ik de tranen over mijn wangen rollen.

Aan het einde van de sessie maak ik een nieuwe afspraak en loop haar kantoor uit. Gelijk worden mijn oren gevuld met de ruis van de mensen en het verkeer om mij heen. De ruis zuigt de energie uit mijn lijf. Gelukkig heb ik een manier om daar mee om te gaan. Uit mijn binnenzak pak ik mijn mp3-speler en oordopjes. De rust in mijn hoofd keert terug. De weg naar huis is kort, maar er gaan in die korte tijd een

hoop gedachten door mijn hoofd. Een half jaar geleden kreeg ik te horen dat ik last heb van een chronische depressie. Dit blijkt genetisch te zijn volgens de specialisten. De laatste tijd worden de depressieve buien erger. Maar ik heb ze al mijn hele leven. Vooral na mijn puberteit merkte ik dit steeds meer. Als klein kind lachte ik veel en kwam ik heel vrolijk over. Misschien was ik dit ook wel, maar tijdens mijn puberteit werd het steeds moeilijker mijn vrolijke masker op te houden. Hierdoor heb ik een achterstand op school opgelopen en nooit een opleiding kunnen afmaken. Mijn hele leven heb ik mij een buitenbeentje gevoeld, als volwassene nog steeds. Het gevoel dat ik niet als gelijke wordt gezien. Ik voel mij dan ook nooit serieus genomen. Als kind ben ik veel gepest. Als volwassene werd ik genegeerd. Dat begon al met mijn vader, als ik die man zo kan noemen. Hij is al vroeg in mijn leven vertrokken. Mijn moeder heeft geen goed woord voor hem over.

Thuis aangekomen ren ik met een snelle pas de trap op en loop naar de slaapkamer. Vanuit de hoek wordt ik vuil aangekeken maar dit valt mij niet op. Met

moeite doe ik mijn schoenen uit en plof op bed. Terwijl ik op mijn rug lig voel ik de kleine pootjes van Garfield. Zij wil natuurlijk eten. Het lukt mij gewoon niet om op te staan. Mijn energiepeil staat op nul en snel sluit ik mijn ogen. Garfield kruipt naast mij en geeft zich gewonnen na een paar keer over mijn rug gewandeld te hebben. Beneden hoor ik Hester binnenkomen. Garfield rent meteen naar beneden. Hester is mijn vriendin. Wij wonen al bijna zes jaar samen. Wij hebben elkaar in een voor mij moeilijke tijd leren kennen en zij is sindsdien niet meer uit mijn leven weg te denken. Zij is mijn rots, mijn steun en toeverlaat, mijn alles. Zij is de persoon die mij feilloos aanvoelt. Wij hebben veel hetzelfde meegemaakt. Vaak hoef ik haar niets uit te leggen. Dat geeft zoveel rust en steun.

Als ik wakker word kijk ik op mijn telefoon. Ik heb blijkbaar twee uur geslapen. Hester ligt naast mij lichtjes te snurken. Ik laat haar slapen en loop naar de computerkamer. Het is weer tijd om te solliciteren. Het noodzakelijk kwaad van de samenleving der werklozen. Het liefst zou ik afgekeurd worden, maar ik weet dat ik van de hele dag thuis zijn ook niet beter

wordt. Ik heb een baantje voor een paar uur maar dat dekt de lading niet dus ik moet meer solliciteren om aan de volledige uren te komen. Tenminste, dat zegt mijn therapeut. Iedere vacature die ik tegenkom is te hoog gegrepen of het gaat om saai werk. Of dik onderbetaald. Een werkgever wil tegenwoordig voor een dubbeltje op de eerste rij zitten en van de winst genieten. Met de werknemers als moderne slaven. In plaats van een ketting zijn ze gebonden aan een contract. Ik vind het belangrijk om uitgedaagd te blijven. Anders heb ik tijd en ruimte om verder na te denken. Dan volgt een depressieve periode al vlug. Snel vul ik de twee verplichte sollicitaties van deze week in en start een spelletje. Wat een leuke verjaardag. Hier doe ik eigenlijk ook al jaren niet aan mee. Vrienden heb ik niet veel meer. Toen het slecht begon te gaan, verdwenen zij ook als sneeuw voor de zon. Vooral sinds mijn moeder ziek is voel ik die behoefte ook niet meer.

Deel 1: Ongemakkelijke ontmoetingen

‘Hoe kun je iets missen dat je nooit hebt gekend?’

Henry: 2019 en 1975

Mei 2019, Amersfoort

De woonkamer heeft iets triests als ik beneden kom. Dit huis mist een ziel. Dit huis mist een leven. Mijn huis is minimalistisch ingericht. De muren zijn leeg. Op een oude kast die ik heb gevonden bij de kringloop na, daarop staat een oude tv met dvd-speler. Het oude behang hangt er nog. In mijn keuken staat een kleine koelkast en een gaspitt om te koken. Mijn leven is net zo sober als ik. Ondanks dat mijn kat Weasley om mijn heen heen draait, krijg ik die grijze wolk niet uit mijn hoofd. Met moeite heb ik weer kleren aangetrokken en mij geschoren. Weer een dag naar het uitzichtloze bestaan dat ik werk noem. De dagen lopen een beetje in elkaar over. De laatste jaren ga ik van het ene geestdodende baantje naar het andere. Door mijn omzwervingen heb ik nooit een opleiding af kunnen maken. Eigenlijk ben ik aan het rennen van de keuze die ik ooit heb gemaakt. Het lijkt wel alsof ik de ene na de andere fout maak. De mensen om mij heen laten mij in de steek. Zelf noem ik mijzelf introvert maar eigenlijk ben ik ontzettend eenzaam.

Deze ochtend had ik mij heel anders voorgesteld. Al heel lang heb ik mij afgevraagd hoe dit moment zou

zijn. Het is alsof mijn verleden mij heeft ingehaald. Op het moment dat ik de voordeur opendoe en zijn gezicht zie komen er een hele hoop oude herinneringen terug. Gisteren na het gesprek met mijn psycholoog kwam ik uitgeput thuis. Die dag ging het over mijn ex en mijn reactie op haar woede naar mij, maar ook alle schuldgevoelens die erbij kwamen kijken. Tot op de dag van vandaag voel ik mij schuldig omdat ik haar in de steek heb gelaten. Het lijkt wel alsof de geschiedenis zich herhaalt. Een echte prater ben ik nooit geweest. Helaas weegt mijn verleden zwaar op mijn ziel. Maar dit had ik mij nooit voorgesteld. Nu sta ik niet bekend om mijn goede keuzes. Vluchten is altijd mijn sterkste punt geweest. Dit begon al vroeg toen ik nog bij mijn vader woonde.

Maart 1975, Groningen

Eigenlijk leid ik een vrij onbezonnen leven. Ik moet nog in dienst. Volgens mijn vader begin ik dan met mijn volwassen leven. Om mij heen trouwen mijn maten en vliegen de pasgeboren kinderen om mijn oren. Zelf wil ik hier echt nog niet aan denken. Nog iedere dag geniet ik van mijn onbezonnen leven. Via mijn vader heb ik een leuke baan gekregen bij een

bioscoop. Het werk is vooral in de avond dus overdag kan ik lekker uitslapen en een beetje blowen. Blowen heb ik overgehouden aan mijn tijd op school. Op school was ik altijd het buitenbeentje omdat we veel verhuisde toen mijn vader nog in het leger zat. Op de laatste school deed ik alles wat god verboden had, dit tot groot ongenoegen van mijn leraren en van mijn vader. Gelukkig weet mijn vader niet dat ik nog blow en drink anders zou ik weken niet kunnen zitten.

Mijn vader is een autoritaire man die mijn leven graag bepaalt. Soms is het benauwend en zou ik snel het huis uit willen. Gelukkig staat militaire dienst op mij te wachten. Sinds mijn moeder vertrokken is lijkt het wel of mijn vader nog strenger is geworden. Op een middag zit ik in mijn raam te blowen en zie ik de auto van mijn vader aan komen rijden. Van schrik laat ik de joint uit het raam vallen. Snel spuit ik met luchtverfrisser in mijn kamer en zorg dat de laatste restjes hasj verstopt zijn voordat hij binnenkomt. Een sterke lucht stijgt op uit het raam, vlug kijk ik naar beneden en daar zie ik dat het bosje voor mijn raam in de fik staat. De afgelopen dagen is het aanhoudend droog geweest. De geur van hasj dwarrelt omhoog en

het zweet staat op mijn voorhoofd. Plots hoor ik achter mij een diepe stem. “Ga je dat nog blussen, nozem?” Ik kijk recht in de woedende ogen van mijn vader. Alsof de duivel op mijn hielen zit ren ik de trap af en de keuken in om een emmer te pakken. Vlug vul ik deze met water en weet het brandje binnen no time te blussen. Vervolgens ga ik met lood in mijn schoenen weer naar binnen, waar mijn vader al op mij staat te wachten met de riem in zijn handen. Mijn vader is erg streng en nog van de oude stempel, Was mijn moeder nog maar hier. Zij zou zoiets nooit hebben gedaan. Zij kon de tirannie van mijn vader niet meer aan. Zelf heb ik er ook vaak aan gedacht om weg te lopen, maar durf dit niet. Als ik het wel zou durven, dan zou ik mijn moeder opzoeken om te kijken of zij mij in huis wil nemen. ‘s Avonds doe ik het licht uit en ga op mijn zij liggen. Mijn kont is nog te rauw. Met tranen in mijn ogen val ik in slaap. Ik vind het steeds moeilijker de zorgzame stem van mijn moeder voor de te geest halen. Zij is al zolang uit mijn leven. Wel weet ik dat zij een hele lieve en zorgzame vrouw was.

De volgende ochtend is mijn vader al vroeg vertrokken, dit is mijn teken om uit bed te komen. De

gedachte om weg te lopen blijft in mijn hoofd steken maar ik heb het lef niet, omdat ik verder niemand heb om op terug te vallen. De rest van de dag vul ik maar een beetje door naar mijn Lp's te luisteren en wat te drinken. Uit het koelkastje in mijn slaapkamer pak ik het eerste biertje. Moest mijn vader weten dat ik deze koelkast met bier had gevuld, dan had ik nog meer problemen. Zonder probleem tik ik het ene na het andere biertje weg. Gelukkig hoef ik morgen pas weer te werken, dus kan ik me helemaal laten gaan. Soms kijk ik uit naar het moment dat ik in militaire dienst kan. Weg van dit alles en meer vrijheid.

Mijn vader heeft zelf ook in het leger gezeten en daarom is hij ook erg strikt en volgens de regels. Dit benauwd mij enorm, maar misschien begrijp ik hem wat beter, als ik zelf in dienst ben geweest. Terwijl ik in de keuken op zoek ben naar iets om te eten, kom ik een whisky fles tegen in het keukenkastje. Het blijkt een verstoppiek van mijn vader te zijn. Ook al heb ik al veel gedronken in mijn leven, whisky had ik nog nooit geproefd. Met trillende vingers schroef ik de dop er af en ruik ik aan de opening van de fles. Het lijkt wel alsof mijn neusharen weg schroeien. Wat een

sterke geur! Nieuwsgierigheid overmand mij en ik neem een grote slok, een tel later verga ik van het hoesten, het lijkt wel alsof mijn keel in brand staat. Misschien dat een tweede slok mij beter afgaat. Weer neem ik een grote slok, en nog een en nog een. Voor ik het door heb is de fles leeg. Dan besef ik dat ik enorm in de problemen zit en ik neem de fles mee naar boven om hem te verstoppen. Hoe kan ik zo naïef zijn? Even denk ik dat ik er mee weg kan komen, tot mijn deur met een klap opengaat en daar een woedende vader in de deuropening staat. “Lapzwans! Gisteren zette jij mijn halve huis in de hens en vandaag drink je mijn drank op. Zo heb ik je niet opgevoed, nozem” Met ogen gevuld met angst kijk ik naar mijn vader maar weet niets te zeggen. “Ga je nog wat zeggen Henry of blijf je je gedragen als een mietje. Ik hoop dat militaire dienst een echte vent van je maakt want nu stel je mij diep teleur. ”Uiteindelijk vind ik de moed om wat te zeggen.“ Dan moet je mij niet zo benauwen. Als mama er nog geweest was dan had zij er anders over gedacht,” Voor ik het door heb raakt de vlakke hand van mijn vader mij recht in het gezicht. “Ondankbaar stuk tuig! Ik hou je een dak boven je hoofd en geef je te vreten.”